

AJUDANT A VIURE

Cristians ateus

Al nostre país hi ha un alt percentatge de persones que es declaren catòlics, tot i que molts d'ells diuen que no són practicants; no oblidem que l'atmosfera en la que creixen molts dels nostres conciutadans és la indiferència religiosa. Com diu *Gaudium et Spes* (19): «Ni tant sols es plantegen la qüestió de l'existència de Déu, perquè, pel que sembla, no senten cap inquietud religiosa ni perceben el motiu de preocupar-se pel fet religiós». El canvi cultural ha afectat les relacions amb la natura, amb la societat i amb Déu, i la crisi religiosa consegüent duu a aquesta actitud o fins i tot a l'ateisme, una paraula que cal emprar amb matisos perquè inclou a «aquells que s'imaginen un Déu, al que rebutgen, i que no té res a veure amb el Déu de l'Evangeli» (GS 19-21).

Però en la història de les primeres comunitats cristianes hi ha un fet significatiu: se'ls acusa de ser «ateus», es a dir, de no creure en Déu. I és que la idea de Déu que tenia molta gent d'aquell temps era molt diferent al Déu que predicaven els cristians i és això el que cal repensar. Realment, ser cristià no és creure de qualsevol manera, sinó creure en el Déu que Jesucrist ens ha revelat, ens ha manifestat. Cal elegir entre les diferents formes de concebre el cristianisme perquè tot depèn de creure o no creure en Jesús i en els valors d'allò que Ell anomena «el Regne». Creure serà sempre obrir-li a Déu en la nostra vida un crèdit il·limitat per a que Ell regni en ella sense condicions, sense rebaixes... És allò de l'opció fonamental.

Per a un cristià, creure no és simplement admetre que hi ha Déu. És reconèixer Déu en Jesucrist, reconèixer que Déu, en Jesucrist, ha entrat i actua en la nostra història d'una manera definitiva. Que en Jesucrist Déu ha comunicat al món la seva paraula única i definitiva i que, com dirà sant Juan de la Cruz (*Subida al Monte Carmelo*, Libro II, c. 22, núm. 3-4) «en darnos, como nos dio, a su Hijo —que es una Palabra suya, que no tiene otra—, todo nos lo habló junto y de una vez en esta sola Palabra, y no tiene más que hablar... Dios ha quedado ya como mudo, y no tiene más que hablar, porque lo que hablaba antes en partes a los profetas ya lo ha hablado en él todo, dándonos el todo, que es su Hijo... Por lo cual, el que ahora quisiere preguntar a Dios o querer alguna visión o revelación, no sólo haría una necesidad, sino haría agravio a Dios, no poniendo los ojos totalmente en Cristo sin querer otra cosa o novedad».

Naturalment, acceptar així al Déu de Jesucrist, acceptar i creure en Jesucrist d'aquesta manera, ho capgira tot: «*el qui vulgui seguir-me*»... renunciï a tenir-se en compte... «*Qui vol salvar la seva vida la perd; qui la perd per mi, la salva.*»

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

Gna. Montserrat Calderó, des de Brasil

Brasil, és el major país d'Amèrica del Sud i el cinquè major del món en àrea territorial, amb més de 192 milions d'habitants. Goiània és la capital de l'estat de Goiás i la major ciutat, amb gairebé un milió i mig d'habitants. El seu clima és tropical, de 30 a 40 graus tot l'any, amb una època marcada per les pluges i l'altra seca.

Les Missioneres del Cor de Maria, fa més de 15 anys que estem en aquest barri perifèric, que es diu el «Parque de Santa Cruz», al cor de Brasil. Jo estic des del 2011. El barri on vivim, va ser creat l'any 1978 per unes 15 famílies vingudes d'altres llocs de la ciutat. Era l'abocador de la ciutat i poc a poc vingueren altres famílies d'altres punts de la ciutat. L'església catòlica va ajudar en la formació de l'as-

sociació de veïns, de comunitats de base, de grups de catequesi, etc.

El 1982 i 1983 la intervenció de la policia va fer que es quedessin sense sostre una altra vegada, perquè van enderrocar les cases. És un poble resignat i sofert que ho va suportant tot, aquesta contrarietat va provocar la seva unió, la solidaritat dels uns amb els altres. El 1984 el barri va ser legalitzat i el 1995 es va començar a canalitzar l'aigua i es va col·locar la xarxa de clavegueram.

Amb aquest teló de fons arriben les Missioneres del Cor de Maria al barri i el primer que fan és visitar les famílies per conèixer els principals problemes que existien, descobrint molt analfabetisme començaren un curs d'alfabetització.

També detecten un gran nombre de mares adolescents, algunes impossibilitades per treballar, per haver de tenir cura dels seus fills petits. Per això la comunitat organitza un curs de costura en el que aprenen infinitat de treballs manuals, amb la possibilitat després de treballar en les seves cases i vendre allò que fan. I així moltes activitats adreçades a millorar la vida de les persones del sector. I com solament tenen un petit lloc, el Centre Comunitari, per executar tot el necessari per ajudar als veïns, funden una ONG amb ajuda econòmica d'institucions espanyoles com Mans

Unides, entre elles i d'altres moltes persones. Com en el sector hi ha una gran quantitat d'esglésies evangèliques, i no hi ha una església catòlica, amb l'autorització de l'Arquebisbat, les Missioneres del Cor de Maria, edifiquen una capella, amb ajudes estrangeres, a la qual l'arquebisbe va col·locar el nom de Cor de Maria.

Després de tot aquest treball realitzat per la comunitat religiosa, vaig arribar jo per fer una tasca de visita a les famílies del sector. M'encarrego del projecte «Padrins». Aquest projecte rep una quantitat de diners des de Girona, per pagar aliments a les famílies més necessitades del sector. Són 250 famílies que cada mes compren aliments per la quantitat de diners que nosaltres fixem, després de la

visita a casa de cada família. Hi ha famílies que tenen fills amb alguna deficiència. No tothom rep el mateix. No se'ls dona diners, les famílies saben que poden anar a comprar aliments i nosaltres cancel·lem cada mes la despesa.

També dono classes d'espanyol en l'ONG, participo en altres grups: litúrgia, pregària, catequesi...

Alguns dels nostres veïns són «catadores de material reciclable». Els «catadors» són treballadors urbans que recullen residus sòlids reciclables, com paper, alumini, plàstic, vidre, etc. pels carrers i barris de la ciutat. És una activitat agreujada per l'atur.

En fi, un do de Déu, estar aquí compartint la meua vida amb aquesta gent senzilla, aprenent dels seus valors, de les seves ganes de viure malgrat les situacions...; són alegres i acollidors, és un do de Déu estar aquí amb els meus germans i germanes... els quals són per a mi una lliçó de vida, davant un món consumista i injust. Ells diuen que solament la nostra presència entre ells ja és important perquè se senten dignificats. Espero estar complint amb la voluntat de Déu sobre mi... Jesús, el meu company de camí, m'ensenya que la vida donada als altres té sentit, un sentit diferent.

Montserrat Calderó
Parque de Santa Cruz,
Goiània, Brasil

DIUMENGE XV DE DURANT L'ANY

▮ Lectura de la profecia d'Amós (Am 7,12-15)

En aquells dies, Amasies, sacerdot de Bet-El, digué a Amós: «Vident, vés-te'n d'aquí. Fuig al país de Judà. Menja-hi el teu pa i fes-hi de profeta, però aquí, a Bet-El, guarda't de tornar-hi a fer de profeta, que això és un santuari del rei, un temple de l'estat». Amós li respongué: «Jo no sóc profeta, ni he estat mai de cap comunitat de profetes. Jo sóc pastor, i sé fer madurar el fruit dels sicòmors, però el mateix Senyor m'ha pres de darrera els ramats, i m'ha dit: "Vés a profetitzar a Israel, el meu poble."»

▮ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

▮ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,3-14)

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irreprochables als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. En ell hem estat rescatats amb el preu de la seva sang. Les nostres culpes han estat perdonades. La riquesa dels favors de Déu s'ha desbordat en nosaltres. Ell ens ha concedit tota aquesta saviesa i penetració que tenim. Ens ha fet conèixer el secret de la decisió benèvola que havia pres en ell mateix, per executar-la quan els temps fossin madurs: ha volgut unir en el Crist tot el món, tant el del cel com el de la terra.

En ell, hem rebut la nostra part en l'herència. Ens hi havia destinat el disseny d'aquell qui tot ho duu a terme d'acord amb la decisió de la seva voluntat. Volia que fóssim lloança de la seva grandesa, nosaltres que des del principi tenim posada en Crist la nostra esperança. Vosaltres vau escoltar l'anunci de la veritat, la Bona Nova de la vostra salvació i, després d'escoltar-la i de creure-hi, també vosaltres, en el Crist, heu estat marcats amb l'Esperit Sant promès. Aquesta és la penyora de l'heretat que Déu ens té reservada, quan ens rescatarà plenament com a possessió seva personal. Aleshores serem lloança de la seva grandesa.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,7-13)

En aquell temps, Jesús cridà els dotze i començà d'enviar-los de dos en dos. Els donà poder sobre els esperits malignes i els recomanà que, fora del bastó, no prenguessin res per al camí: ni pa, ni sarró, ni diners, ni un altre vestit, i només les sandàlies per calçat. I els deia: «A la primera casa on us allotgeu, quedeu-vos-hi fins que marxeu d'aquell lloc. Si en un lloc no us volen rebre ni escoltar, a l'hora de sortir-ne, espolseu-vos la terra de sota els peus, com una acusació contra ells.»

Els dotze se'n van anar i predicaven a la gent que es convertissin. Treien molts dimonis i ungien amb oli molts malalts, que es posaven bons.

▮ Lectura de la profecia de Amós (Am 7,12-15)

En aquellos días, dijo Amasías, sacerdote de Casa-de-Dios, a Amós: «Vidente, vete y refúgiate en tierra de Judá; come allí tu pan y profetiza allí. No vuelvas a profetizar en Casa-de-Dios, porque es el santuario real, el templo del país.»

Respondió Amós: «No soy profeta ni hijo de profeta, sino pastor y cultivador de higos. El Señor me sacó de junto al rebaño y me dijo: "Ve y profetiza a mi pueblo de Israel."»

▮ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos.» / La salvación está ya cerca de sus fieles, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / la salvación seguirá sus pasos. R.

▮ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 1,3-14)

Bendito sea Dios, Padre de nuestro Señor Jesucristo, que nos ha bendecido en la persona de Cristo con toda clase de bienes espirituales y celestiales.

Él nos eligió en la persona de Cristo, antes de crear el mundo, para que fuésemos santos e irreprochables ante él por el amor. Él nos ha destinado en la persona de Cristo, por pura iniciativa suya, a ser sus hijos, para que la gloria de su gracia, que tan generosamente nos ha concedido en su querido Hijo, redunde en alabanza suya.

Por este Hijo, por su sangre, hemos recibido la redención, el perdón de los pecados. El tesoro de su gracia, sabiduría y prudencia ha sido un derroche para con nosotros, dándonos a conocer el misterio de su voluntad.

Este es el plan que había proyectado realizar por Cristo cuando llegase el momento culminante: recapitular en Cristo todas las cosas del cielo y de la tierra.

Por su medio hemos heredado también nosotros. A esto estábamos destinados por decisión del que hace todo según su voluntad. Y así, nosotros, los que ya esperábamos en Cristo, seremos alabanza de su gloria. Y también vosotros, que habéis escuchado la palabra de verdad, el Evangelio de vuestra salvación, en el que creísteis, habéis sido marcados por Cristo con el Espíritu Santo prometido, el cual es prenda de nuestra herencia, para liberación de su propiedad, para alabanza de su gloria.

▮ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,7-13)

En aquel tiempo, llamó Jesús a los Doce y los fue enviando de dos en dos, dándoles autoridad sobre los espíritus inmundos. Les encargó que llevaran para el camino un bastón y nada más, pero ni pan, ni alforja, ni dinero suelto en la faja; que llevaran sandalias, pero no una túnica de repuesto. Y añadió: «Quedaos en la casa donde entréis, hasta que os vayáis de aquel sitio. Y si un lugar no os recibe ni os escucha, al marcharos sacudíos el polvo de los pies, para probar su culpa.»

Ellos salieron a predicar la conversión, echaban muchos demonios, ungían con aceite a muchos enfermos y los curaban.

Jesucrist, el Salvador, pintura de José Ribera (1591-1652). Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

La missió dels deixebles

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Is 1,10-17 / Sl 49 / Mt 10,34-11,1 ■ **dimarts:** Is 7,1-9 / Sl 47 / Mt 11,20-24 ■ **dimecres:** Is 10,5-7. 13-16 / Sl 93 / Mt 11,25-27 ■ **dijous:** Is 26,7-9.12.16-19 / Sl 101 / Mt 11,28-30 ■ **divendres:** Is 38,1-6.21-22.7-8 / Sl: Is 38,10-12.16 / Mt 12,1-8 ■ **dissabte:** Mi 2, 1-5 / Sl 9 / Mt 12,14-21 ■ **diu-menge** vinent, XVI de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Jr 23,1-6 / Sl 22 / Ef 2,13-18 / Mc 6,30-34.

La missió dels deixebles comença amb la convocatòria dels dotze (6,7). La figura dels dotze té una certa importància a Marc. Jesús crida els qui vol i en «constitueix dotze» (Mc 3,13-14). La xifra sembla tenir una clara pretensió simbòlica (és un número perfecte), però també té ressons innegables en les tradicions de les dotze tribus del poble d'Israel. Tanmateix, aquest tema no serà elaborat per Marc, que es limita a fer notar el paper rellevant dels dotze com a companys de Jesús (Mc 3,14; 4,10; 6,7; 10,32; 11,11; 14,17) i com a grup prepasqual. Serà Lluc qui aprofundirà la figura dels dotze apòstols.

En Marc, la crida original dels dotze té com a objectiu «que estiguin amb

ell» i «enviar-los a predicar». Dues característiques una mica difícils de conjugar, però suficients per a descriure els dos trets més típics d'aquest grup. La tradició cristiana primitiva reconeix que Jesús ressuscitat s'apareix als dotze (1Co 15,5), que, per tant, ja són un grup constituït abans de la resurrecció.

L'escena d'avui presenta la missió de Jesús als dotze «per enviar-los a predicar, amb poder sobre els esperits malignes». Les recomanacions de Jesús deixen entreveure que la missió es circumscriu als voltants de Galilea i que les condicions són austeres i detallades. De fet la missió dels deixebles a Lluc serà encara més radical: allà no podran portar ni bastó, ni sandàlies, ni

dues túniques (Lc 9,3). Tanmateix, el punt més important de la missió és que els deixebles han de proclamar la conversió, i ho han de fer mitjançant l'expulsió de dimonis i les guaricions. L'interès de Marc és subratllar que els deixebles continuen la tasca de Jesús. Per això convé recordar que l'horitzó de la predicació i de les guaricions de Jesús és la proclamació de la bona notícia del Regne (Mc 1,15).

Això continua amb plena vigència avui. L'Església està cridada a proclamar la bona notícia del regne de Déu. Amb dos accents: d'una banda ha de ser bona notícia; d'altra banda, en l'horitzó del regne de Déu, que és universal.

Oriol Tuñi, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

29. El grup heterogeni dels dotze

Ara no es tracta de resseguir cadascuna de les figures del cercle dels dotze a partir de la Bíblia i de la tradició. Ara és important la composició summament heterogènia del conjunt.

Dos d'ells sortien del partit dels zelotes: Simó, que en l'Evangeli de Lluc és anomenat *el zelota* (6,15) i en el de Mateu i Marc *el cananeu*: segons la investigació moderna els dos epítets volen dir el mateix; l'altre és Judes: la paraula *iscariot* pot voler dir simplement: *home del poble de Queriot* o, potser, *sicari*, una fracció radical dels zelotes, o els zelosos de la Llei que els obligava a lluitar contra l'ocupació romana.

A un altre segmet d'aquest cercle dels dotze trobem Leví-Mateu, el cobrador d'impostos que treballava en col·laboració amb les forces de l'ocupació i que per això era considerat pecador públic.

El grup més nombrós dels apòstols era format per pescadors del llac de Genesaret: Simó era segurament el cap d'una cooperativa de pescadors (cf. Lc 5, 10); amb ell tre-

ballaven el seu germà Andreu i els dos fills de Zebedeu, Joan i Jaume.

Hem de suposar que tots dotze eren jueus creients observadors de la Llei, que esperaven la redempció d'Israel. Però per la procedència tan diversa i per les idees ben distintes que es devien fer d'aquesta redempció, bé es pot dir que eren gent molt heterogènia.

És fàcil fer-nos càrrec de la dificultat que significava introduir-los a poc a poc en el nou camí ple de misteri de Jesús i de les tensions que s'havien de superar: de les moltes purificacions que caldrien, per exemple, per fer que el zel dels zelotes coincidís finalment amb el zel de Jesús, que es conta en l'Evangeli de Joan (2,17): el seu zel s'acompleix en la creu.

Justament en aquesta amplària de procedències, temperaments i idees, els dotze representen l'Església de tots els temps i la dificultat de l'encàrrec de purificar-los i unir-los en el zel de Crist.

Joseph Ratzinger- Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

Respondre a la crida de l'altre

Sento una vertadera fascinació per la figura de Jesús, pels seus ensenyaments, per la seva manera de viure, per la seva proposta ètica. Vull mostrar que hi ha una profunda connexió entre ètica i espiritualitat, entre l'escolta del Crist interior i l'exigència d'obrir-se als altres i estimar-los.

Des dels ulls cristians, Jesús no és tan sols un mestre moral, un home savi, un testimoni de la bondat; és la presència plena de Déu en la història, l'eternitat feta temps. Des dels ulls de la fe, és la plena expressió de Déu en la història i, a la vegada, la plenitud de la humanitat.

El que resulta essencialment valuós d'aquesta proposta és el tipus de relacions que estableix Jesús amb si mateix, amb els altres, amb la naturalesa i amb Déu. La cura i l'estima pels altres, el respecte infinit envers qualsevol ésser humà, sigui quina sigui la seva condició, són actituds que mereixen la màxima aprovació. Jesús és la benvolença exercida en tots els sentits.

El cristianisme té un fons profundament personalista, perquè en ell es reconeix que el més valuós, el més digne d'admiració i de meravella, allò més perfecte dins la creació, és la persona humana, *tota persona*.

Som davant d'una concepció alliberadora de l'ésser humà. La renúncia a l'ego i el deseiement són els exponents de la vida centrada en el missatge de l'Evangeli. També són les claus de la vida espiritual. Hi ha una profunda concordança entre ètica i espiritualitat.

La humilitat és la condició de possibilitat de l'escolta de la crida de Déu, però també la font de l'obertura als altres. No és estrany que santa Teresa d'Àvila repeteixi en els seus textos que la humilitat és la veritat. Només quan un s'adona de la pobresa i de la inconsistència del seu ésser, s'obre i s'abandona a aquell Ésser que el sosté i el crida. La humilitat ens obre als altres amb la voluntat d'aprendre d'ells i de créixer conjuntament a través de la trobada i el diàleg amorós.

Francesc Torralba
(*Jesucrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

15. ✝ Diumenge XV de durant l'any. Sant Bonaventura (1218-1274), bisbe d'Albano i doctor de l'Església, cardenal (franciscà); sant Antíoc, metge mr.; sant Pompili-Maria Pirrotti, prev. escolapi.

16. Dilluns. Mare de Déu del Carme o del Carmel (s. XIII), patrona de la gent de mar; santa Magdalena Albrici de Como, vg. agustina.

17. Dimarts. Sant Aleix, pelegrí; santes Justa i Rufina, vgs. i mrs.; santa Marcel·lina, vg., germana de sant Ambrós; sant Lleó IV, papa (847-855); beates Annetta Pelràs, Teresa de Sant Agustí i companyes, vgs. carmelitanes i mrs.

18. Dimecres. Sant Frederic, bisbe d'Utrecht i mr.; santa Marina, vg. i mr.; santa Simforosa i els seus 7 fills, mrs.

19. Dijous. Santa Àurea, vg. i mr. a Sevilla; sant Símmac, papa (sard, 498-514); beat Pere de Cadireta, dominicà, de Moià.

20. Divendres. Sant Elies, profeta (s. IX aC); sant Torlaci, bisbe; sants Pau i Sisenand, diaques i mrs. a Còrdova; santa Margarida, vg. i mr.; santa Liberata, vg. i mr.

21. Dissabte. Sant Llorenç de Bríndisi (1559-1619), prev. caputxí i doctor de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII aC); santa Pràxedes, vg.

EN PAREJA

Ayuda ante la crisis

La terapia de pareja trata de ayudar a los cónyuges a superar su situación de crisis, buscando soluciones funcionales, justas y aceptables para todos. En el trabajo del profesional terapeuta es muy conveniente que participen ambos cónyuges, cosa a veces no fácil de lograr.

Aparentemente el trabajo es más difícil cuando no es posible trabajar con ambas partes. De hecho, hay quien considera la intervención con un solo miembro como disgregadora de la situación, y que abordar unilateralmente el problema, escogiendo a un miembro como paciente e ignorando al otro, o aludiendo a él de manera indirecta, puede ser un grave error táctico.

Personalmente pienso que nunca hay que dejar de atender a un cónyuge que solicita ayuda, aunque sea en solitario, porque la otra parte no querrá secundarle. Es entonces cuando el profesional tiene que demostrar toda su habilidad terapéutica centrada en una sola persona.

Otra cuestión, de orden práctico, para conseguir la mejor operatividad en las sesiones de terapia de pareja es la decisión del terapeuta de que concurren por separado, cada uno con su propia sesión, lo cual es muy aconsejable cuando el grado de hostilidad entre los cónyuges es tal que se pasan la sesión agrediendo mutuamente, sin hacer ningún caso al designado terapeuta que intenta poner orden.

Vamos a terapia, sí; pero con voluntad de sacar provecho de las sesiones. De lo contrario, es mejor abstenerse. El tiempo de los pacientes puede ser muy valioso... pero tanto o más lo es el del profesional.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta; *En parella*, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

▶ GIANFRANCO RAVASI

Recessos de l'Atri

«Avui manquen realment moments de trobada i de diàleg.

Fa massa temps que ens enfrontem mur contra mur o ignorem la posició adversària o tractem de combatre-la. És l'hora de passar del duel al *duetto*: en ambdós casos es tracta de dues realitats oposades. El duel se salda amb la mort; el duet, amb l'harmonia de dues veus diferents.» Són paraules d'un defensor del diàleg, el cardenal Gianfranco Ravasi, president del Pontifici Consell per a la Cultura, que va promoure, juntament amb l'Arquebisbat de Barcelona, l'Atri dels Gentils celebrat els propers dies 17 i 18 de maig.

Quina valoració fa de l'Atri de Barcelona?

Molt positiva. Crec que les paraules d'un dels participants expressen aquesta impressió: és la primera vegada, va dir en públic, que agraeixo a l'Església una invitació. I va afegir: així com agraeixo també que m'hagin anomenat gentil, i no ateu. És un fenomen que observem a tot arreu: la sorpresa de ser convidats a un diàleg comú, no a un debat ni a una catequesi. Crear aquesta impressió tan positiva es deu també a l'alçada dels ponents i a la qualitat i el prestigi dels espais del diàleg: el MNAC, la UB, l'IEC i, sobretot, la Sagrada Família.

Com neix l'Atri i quin objectiu té?

L'Atri dels Gentils no neix com una iniciativa pastoral. Prova d'això és que, sovint, qui organitza aquestes trobades són institucions o persones laiques. En un sentit molt ampli, és una acció evangelitzadora, com tot el que fa l'Església. Però jo diria que la seva missió és, com va dir el Papa, mantenir viva la qüestió de Déu entre els homes, mantenir viva la nostàlgia de Déu que habita tant en els creients com en els no creients, fins quan no siguin capaços de creure que hi hagi un Déu que s'ocupa de nosaltres. Sovint, ho sabem molt bé, la qüestió de Déu està més present en alguns ateu que en molts creients.

Per què és tan important la cultura?

La cultura, quan és autèntica, és un esforç per comprendre l'home i per transcendir-se a si mateix a la recerca del sentit últim de les coses. L'experiència ensenya que la cultura és terreny de trobada entre persones de diversa procedència: pensem només en el que significa el món de la ciència, de l'esport o de la música, tres llenguatges universals. Pel que fa a la música, com vàrem veure a la conclusió de la trobada de la Sagrada Família, és el veritable esperanto de la humanitat.

Òscar Bardaji i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Parlàvem del bon samarità com icona de l'acompanyament als malalts i gent que pateix. Acompanyar és intentar caminar al costat de la persona, fent suport quan un no pot més, descarregant culpes, alleugerint el camí... acompanyar ve del llatí «cum-panis» que seria «compartir i menjar junts el pa», és a dir, ser compartir la vida, fer junts el camí.

En la malaltia i el patiment un bon acompanyament és un element clau en el camí de guarició, d'afrontament, de descoberta de la presència de Déu, entenent que el camí és personal i únic, és propi per a cada persona.

Fa un temps preguntant al llavors cardenal Joseph Ratzinger, «Quants eren els camins per arribar a Déu? Ell responia: Tants, quants són els homes».

Doncs cadascú té diferents línies de sortida, cadascú té diferents trajectòries i cadascú té la seva pròpia línia d'arribada. Però som caminants no vagabunds errants.

En el camí sí que trobem fites, referències comunes i rutes compartides; i aquí ve la importància de l'acompanyant, que pot ajudar a descobrir aquells punts d'inflexió, a descarregar preocupacions que carreguen, a trobar espurnes d'esperança i de llum en la foscor.

Però és el caminant el qui marca el ritme, i l'acompanyant qui es posa al seu costat, el que adequa el pas a la velocitat del que acompanya, sense voler-lo fer córrer ni anar massa ràpid doncs l'altre no el seguirà, però esperonant-lo quan s'atura.

Montse Esquerda

Arxiprestat de Gardeny: Fi de curs dels catequistes

Aquest passat 5 de juny, al Col·legi Episcopal, ha tingut lloc el fi de curs de la catequesi de l'Arxiprestat de Gardeny.

En l'homilia de la missa s'ha reflexionat sobre la necessitat de «sembrar la llavor de l'Evangeli» (Mc 4,26-29) i s'ha dit: «Els catequistes únicament sembrem aquesta llavor, que creix de nit i de dia,

no hem de ser obstacle d'aquest creixement, sinó que l'hem d'acompanyar. Som sembradors de l'Evangeli de Jesús i tenim una tasca que no s'acaba mai.»

A l'acabar la celebració, hem compartit un berenar de germanor.

Equip de catequistes de l'Arxiprestat

Soleràs celebra el IV Aplec a l'ermita de la Mare de Déu de les Garrigues

El migdia del dissabte dia 9 de juny, tingué lloc al terme dels Rasos, al poble del Soleràs (les Garrigues), el IV Aplec a l'ermita de la M. de Déu de les Garrigues, amb l'assistència de prop de 200 persones vingudes de diversos punts de la comarca i de la ciutat de Lleida.

L'acte central com ja és costum, fou la celebració d'una Missa oficiada a l'esplanada davant l'ermita, pel rector del poble el salesià P. Àngel Alegre i concelebrada pel rector de Juncosa Mn. Jordi Piñol i Llardecans, Mn. Josep M. Cebrià.

És voluntat dels organitzadors que l'aplec tingui cada any com a protagonista un poble de la comarca de Lleida, que ha de ser qui porti la preparació i organització. Enguany es trià el poble de Granyena de les Garrigues, per aquest motiu la seva coral dirigida per Lluís Climent va solemnitzar l'Eucaristia i els seus veïns van oferir l'oli i altres productes de la terra garriguenca en el moment de l'Ofertori i van dirigir les pregàries dels fidels, on es pregà especialment per la comarca i els garriguencs.

Enguany l'aplec tingué però una especial dedicació als malalts. Així ho va anunciar el P. Àngel Alegre quan va explicar a l'inici de la celebració que s'oficiaria la Missa de Santa Maria, Salut dels malalts, pregant per tots ells i molt especialment pel jove Xavier Casañé fill de la família Casañé amb arrels familiars al Soleràs i artífex de la construcció d'aquesta novella ermita, que fou inaugurada el 8 de setembre de l'any 2009.

En l'homilia el P. Àngel Alegre digué que era bo i reconfortant aplegar-se a l'entorn de la Mare de Déu, amb humilitat i oberts a l'acolliment: «... Maria ens convida a tots a ser humils, generosos, oberts a compartir amb els demés i a viure amb austeritat» digué, referint-se als moments actuals de crisi en que viu immersa la nostra societat.

La Missa d'aquest IV Aplec va cloure enguany amb un acte nou, la benedicció que es féu per intercessió de la Mare de Déu de les Garrigues de les terres i conreus del terme dels Rasos i amb ells els de tota la comarca.

Tot seguit i abans de que tothom venerés la imatge de la Mare de Déu de les Garrigues que s'havia tret de la seva ermita per col·locar-la en l'altar on s'oficia la Missa, es cantaren els Goigs en la seva lloança, amb lletra de Joan Benet i música de Lluís Climent:

*Mare de Déu de les Garrigues,
Reina dels fills de ponent,
beneïu nostres collites
i a tots els garriguencs.*

Projecte d'iniciació al voluntariat caritatiu i social per a joves

Dimecres dia 23 de juny, representants de cinc delegacions i entitats diocesanes s'han reunit per continuar treballant en la preparació d'un projecte per a joves. Aquest vol oferir-los un espai per poder iniciar-se en el voluntariat. Es tracta que els joves coneixin en viu diferents entitats que treballen amb persones en situació de necessitat i, així, puguin fer una experiència de voluntariat. També se'ls oferirà una formació adequada i la possibilitat de formar part de grups de joves cristians. Seguirem anunciant aquest interessant projecte diocesà.

AGENDA

Adoració eucarística diürna a l'església de Sant Pere de Lleida, de 10 a 12 h (horari d'estiu: juliol-agost)

- **Diumenge, 15 de juliol:**
 - A les 11 h, Missa a Montserrat-Colònia Qumram.
 - A les 20 h, Missa a la parròquia del Carme i Processó del Carme.
- **Dilluns, 16 de juliol:**
 - Pelegrinatge a Alemanya (www.bisbatlleida.org/pelegrinatges/pelegrinatges-2012/alemania.pdf).
 - A les 20 h, Missa de festa Major al Carme.
- **Del 16 al 24 de juliol:**
 - De les 11 a les 13 h i de les 18 a les 20 h:
 - Exposició del LXXI Concurs dels Fanalets de Sant Jaume.
 - Presentació de Fanalets al LXXI Concurs dels Fanalets de Sant Jaume.
- **Dijous, 19 de juliol:**
 - 19 h, narració i escenificació per als infants de la llegenda dels Fanalets de Sant Jaume.

AYUDANDO A VIVIR

Cristianos ateos

En nuestro país hay un alto porcentaje de personas que se declaran católicos, aunque muchos de ellos dicen que no son practicantes, no olvidemos que la atmósfera en la que crecen muchos de nuestros conciudadanos es la indiferencia religiosa. Como dice *Gaudium et Spes* (19) «ni siquiera se plantean la cuestión de la existencia de Dios, porque, al parecer, no sienten ninguna inquietud religiosa ni perciben el motivo de preocuparse por el hecho religioso». El cambio cultural ha afectado las relaciones con la naturaleza, con la sociedad y con Dios, y la crisis religiosa consiguiente lleva a esta actitud e incluso al ateísmo, una palabra que hay que utilizar con matices porque incluye a «aquellos que se imaginan un Dios, al que rechazan, y que no tiene nada que ver con el Dios del Evangelio» (GS 19-21).

Pero en la historia de las primeras comunidades cristianas hay un hecho significativo: se les acusa de ser «ateos», es decir, de no creer en Dios. Y es que la

idea de Dios que tenía mucha gente de aquel tiempo era muy diferente al Dios que predicaban los cristianos y es eso lo que hay que repensar. Realmente, ser cristiano no es creer de cualquier manera, sino creer en el Dios que Jesucristo nos ha revelado, nos ha manifestado. Debe elegirse entre las diferentes formas de concebir el cristianismo porque todo depende de creer o no creer en Jesús y en los valores de lo que Él llama «el Reino». Creer será siempre abrirle a Dios en nuestra vida un crédito ilimitado para que Él reine en ella sin condiciones, sin rebajas... Es aquello de la opción fundamental.

Para un cristiano, creer no es simplemente admitir que hay Dios. Es reconocer a Dios en Jesucristo, reconocer que Dios, en Jesucristo, ha entrado y actúa en nuestra historia de una manera definitiva. Que en Jesucristo Dios ha comunicado al mundo su palabra única y definitiva y que, como dirá san Juan de la Cruz (*Subida al Monte Carmelo*, Libro II, c. 22, n.º 3-4) «en

darnos, como nos dio, a su Hijo —que es una Palabra suya, que no tiene otra—, todo nos lo habló junto y de una vez en esta sola Palabra, y no tiene más que hablar... Dios ha quedado ya como mudo, y no tiene más que hablar, porque lo que hablaba antes en partes a los profetas ya lo ha hablado en él todo, dándonos el todo, que es su Hijo... Por lo cual, el que ahora quisiera preguntar a Dios o querer alguna visión o revelación, no sólo haría una necesidad, sino haría agravio a Dios, no poniendo los ojos totalmente en Cristo sin querer otra cosa o novedad».

Naturalmente, aceptar así al Dios de Jesucristo, aceptar y creer en Jesucristo de esta manera, lo trastoca todo: «el que quiera seguirme... renuncie a tenerse en cuenta... «Quien quiere salvar su vida la pierde; quien la pierde por mí, la salva.»

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737